

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 606/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Petrom Amrichom, usadeným euroadvokátom, Štúrova 27, Košice, proti postupu Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. K2-8T/106/2012 a uzneseníu Krajského súdu v Košiciach č. k. 7To/10/2025-1592 zo 16. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**
3. Návrhu na vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na prejednanie veci zákonným sudcom podľa čl. 48 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 7To/10/2025-1592 zo 16. apríla 2025 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) a vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. K2-8T/106/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Navrhuje uznesenie krajského súdu zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať jej za porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zo strany mestského súdu finančné zadostučinenie 13 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom. Rovnako navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia krajského súdu a aby dočasným opatrením uložil mestskému súdu „zdržať sa konania podľa napadnutého Uznesenia krajského súdu, nakoľko bez legálneho vyriešenia otázky zastavenia trestného stíhania obžalovanej pokračovaním v trestnom stíhaní obžalovanej celkovo trvajúcim 15 rokov a 6 mesiacov dochádza k ďalšej nereparovateľnej viktimizácii obžalovanej“.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II podal 16. augusta 2012 pod sp. zn. 2 Pv 1335/07 na sťažovateľku (a ďalšiu osobu) obžalobu pre prečin podvodu spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období.

3. Mestský súd uznesením sp. zn. K2-8T/106/2012 z 23. decembra 2024 (ďalej len „uznesenie mestského súdu“) podľa § 290 ods. 1 Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie sťažovateľky z dôvodov podľa § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

4. Proti uzneseniu mestského súdu podali sťažnosť sťažovateľka aj okresný prokurátor, o ktorých bolo rozhodnuté tak, že krajský súd uznesením č. k. 7To/10/2025-1592 zo 16. apríla 2025 podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uznesenie mestského súdu zrušil a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

II. Argumentácia sťažovateľky

5. Proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľka podala túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že k porušeniu ňou namietaných práv došlo z dôvodu, že členkou vo veci konajúceho senátu, ktorý rozhodol o ňou podanej sťažnosti, bola aj [REDAKOVANÉ], ktorá už bola uznesením krajského súdu č. k. 8Nto/24/2019-1109 z 19. novembra 2019 podľa § 32 ods. 1 z dôvodov podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku v minulosti vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v (rovnakej) trestnej veci vedenej proti sťažovateľke na krajskom súde v tom čase pod (inou) sp. zn. 7 Tos 31/2019 (pre prečin podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona). Z uvedeného dôvodu považuje namietané uznesenie krajského súdu za nezákonné.

6. Vo vzťahu k napadnutému konaniu mestského súdu sťažovateľka argumentuje, že k porušeniu ňou namietaných práv došlo z dôvodu neprimerane dlho trvajúceho trestného konania, ktoré prebieha už takmer trinásť rokov od podania obžaloby, resp. celkovo už pätnásť rokov a šesť mesiacov. Uvádza, že sa opakovane sťažovala na existenciu prierahov v konaní pred mestským súdom a žiadala o nariadenie hlavných pojednávaní. Naposledy tak urobila podaním zo 17. júla 2023 a z 10. decembra 2024.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práva na prejednanie veci zákonným sudcom (čl. 48 ústavy) uznesením krajského súdu, ako aj namietané porušenie základného práva na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov a prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom mestského súdu v napadnutom konaní.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

8. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Rovnako by opačný záver znamenal popretie významu podústavného práva pri ochrane základných práv.

9. Ústavný súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na vlastnú judikatúru, podľa ktorej v konaniach o ústavných sťažnostiach ústavný súd zásadne preskúmava právoplatné rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej skončilo (IV. ÚS 361/2010, III. ÚS 129/2022). Základné práva na súdnu ochranu sú v zásade „výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok. Skutočnosť, či napadnuté konanie vykazuje znaky spravodlivého procesu, závisí od celého konania a konečného rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

10. Keďže v okolnostiach prerokovanej veci je sťažovateľkou namietané zrušujúce uznesenie krajského súdu, ústavný súd tiež konštatuje (napr. II. ÚS 398/08, II. ÚS 439/2015, II. ÚS 6/2018, III. ÚS 449/2018, I. ÚS 443/2019, IV. ÚS 382/2025), že v zásade nepreskúmava zrušovacie rozhodnutia súdov, pretože konanie vo veci samej pokračuje ďalej. Ústavný súd kasačné rozhodnutia vyvolávajúce stav právoplatne neskončeného konania okrem výnimočných prípadov nezrušuje (m. m. IV. ÚS 313/2022). Sťažovateľka namieta uznesenie krajského súdu z dôvodu, že členkou konajúceho senátu krajského súdu bola aj sudkyňa, ktorá už bola v predmetnej veci (v tom čase vedenej pod inou spisovou značkou) vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania.

11. Ústavný súd v tomto kontexte akcentuje aj svoju judikatúru, v zmysle ktorej trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných

prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

12. Ústavný súd zastáva názor, že namietané uznesenie krajského súdu by mohlo v okolnostiach predbežne prerokúvanej veci zakladať porušenie označených práv sťažovateľky len v prípade, ak by bolo spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre sťažovateľku, ktorý bol týmto uznesením spôsobený, pričom by sa negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania (rozhodnutie vo veci samej) a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (III. ÚS 30/2010, III. ÚS 421/2016), čo nie je sťažovateľkin prípad.

13. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta kasačné uznesenie krajského súdu, ktorým došlo k zrušeniu uznesenia mestského súdu o zastavení jej trestného stíhania. Zrušenia predmetného rozhodnutia sa pritom sťažnosťou domáhala (okrem prokurátora) aj samotná sťažovateľka. Predmetné rozhodnutie aktuálne rozporuje, avšak svoju argumentáciu neprepája s prípadným dopadom na ňou namietané práva (bod 1 tohto uznesenia). Zároveň sa nedomáhala, resp. netvrdí, že by sa domáhala vylúčenia konajúcej sudkyne [REDACTED] [REDACTED] z prejednávania jej veci alebo že objektívne nemala možnosť jej nevylúčenie namietať. Svoju ústavnoprávnu argumentáciu v tomto smere nerozvíjala, pričom nie je úlohou ústavného súdu hádať alebo si takú argumentáciu domýšľať.

14. Ústavný súd uvádza, že podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku sa prieskumná právomoc odvolacieho súdu vzťahuje nielen na zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ale aj na správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, lebo boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby. Skutočnosť, že vo veci konal alebo rozhodol sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, ako aj skutočnosť, že súd rozhodol v nezákonnom zložení, predstavujú ako podstatné chyby konania aj samostatný dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. b), resp. e) Trestného poriadku (m. m. IV. ÚS 488/2023).

15. Vychádzajúc z povahy kasačného rozhodnutia, sťažovateľkou uplatnenej argumentácie a už uvedených teoretických východísk, ústavný súd sumarizuje, že platná právna úprava trestného konania sťažovateľke ďalej umožňuje v súdnom konaní domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany svojich práv prostredníctvom riadneho a mimoriadneho opravného prostriedku, kde konajúci súd, odvolací súd, prípadne dovolací súd je oprávnený a povinný preskúmať opodstatnenosť jej tvrdení.

16. Z dosiaľ popísaných skutočností je možné rezumovať, že z ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, že by sťažovateľka v priebehu konania namietala zloženie vo veci konajúceho senátu krajského súdu, resp. že by aktuálne atakovala, že jej to nebolo umožnené. Argumentuje „len“ nezákonnosťou namietaného zrušujúceho rozhodnutia. Zároveň sa sama sťažnosťou domáhala zrušenia uznesenia okresného súdu, t. j. domáhala sa vydania zrušujúceho uznesenia krajského súdu, ktoré aktuálne namieta. V neposlednom rade vo veci absentuje vysvetľujúca ústavnoprávna argumentácia týkajúca sa ňou namietaných práv, t. j. dopad na tieto jej práva. Vzhľadom

na popísané skutočnosti ústavnému súdu neostávalo iné, ako vykonať záver o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým postupom mestského súdu:

17. Sťažovateľka namieta, že došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov a prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote postupom mestského súdu v napadnutom konaní z dôvodu neprimeranej dĺžky trestného konania.

18. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016).

20. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. Pre posúdenie prípadných prietáhov v konaní orgánu verejnej moci sa preto o to viac vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti a chronologický opis (aspoň čiastočný) skutkového stavu či uvedenie konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu sťažovateľa a jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (č. 88/2021 ZNaU).

21. Argumentácia obsiahnutá v predmetnej ústavnej sťažnosti je vedená výlučne vo všeobecnej rovine námietok, ktoré vyjadrujú sťažovateľkinu nespokojnosť s trvaním namietaného konania. Sťažovateľka sa obmedzuje na tvrdenia o celkovej dĺžke trestného konania. Neuvedla však, v čom mala spočívať nečinnosť, prípadne neefektívnosť konania mestského súdu (nepomenovala žiadne konkrétne obdobia nekonania či neefektívneho konania mestského súdu). Nestačí pritom len označiť moment podania obžaloby spolu s uvedením trvania namietaného konania. Ústavnému súdu tak neumožnila vytvoriť si základnú predstavu o spôsobe vedenia napadnutého konania. Povinnosťou ani úlohou ústavného súdu pritom nie je vyhľadávať chýbajúce skutočnosti.

22. Predmetný spôsob argumentácie ústavný súd nepovažuje v okolnostiach prerokovanej veci za dostačujúci. V prípade sťažovateľky, ktorá je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, ústavný súd nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti podľa § 56

ods. 3 zákona o ústavnom súde. Označené ustanovenie zákona totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019).

23. V dôsledku dosiaľ uvedeného a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd konštatuje nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľky, čo je dôvodom na jej odmietnutie v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitosti ustanovených zákonom.

24. Ústavný súd dopĺňa, že rozhodnutie v tejto časti uznesenia nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľka podala svoju ústavnú sťažnosť opakovane, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok a s uvedením relevantnej skutkovej a právnej argumentácie.

25. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd dočasným opatrením uložil mestskému súdu „*zdržať sa konania podľa napadnutého Uznesenia krajského súdu, nakoľko bez legálneho vyriešenia otázky zastavenia trestného stíhania obžalovanej pokračovaním v trestnom stíhaní obžalovanej celkovo trvajúcim 15 rokov a 6 mesiacov dochádza k ďalšej nereparovateľnej viktimizácii obžalovanej*“. Podľa § 130 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám, najmä uloží orgánu verejnej moci, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom. Ústavný súd zdôrazňuje, že si je vedomý naliehavosti posudzovania otázok súvisiacich s trestným konaním, avšak vzhľadom na popísané skutočnosti a odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku návrhu na rozhodnutie o dočasnom opatrení nevyhovelo (bod 3 výroku tohto uznesenia). Obdobný záver platí aj vo vzťahu k návrhu sťažovateľky na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu (bod 2 výroku tohto uznesenia).

26. Ústavný súd ale považuje za potrebné dodať, že okrem konštatovaného (bod 25 tohto uznesenia) sťažovateľka neuviedla nič, čím by návrh na rozhodnutie o dočasnom opatrení, resp. odklad vykonateľnosti špecifikovala. Ústavný súd k predmetnej skutočnosti pre komplexnosť uvádza, že návrh na odklad vykonateľnosti podľa § 129 zákona o ústavnom súde alebo na rozhodnutie o dočasnom opatrení podľa § 130 zákona o ústavnom súde musí spĺňať obsahové a formálne náležitosti podania podľa § 39 a 40 zákona o ústavnom súde. V rámci všeobecných náležitostí podania (§ 39 zákona o ústavnom súde) má návrh obsahovať aj uvedenie, „*čo sa ním sleduje*“. Táto náležitosť by v prípade návrhu na vydanie rozhodnutia o odklade vykonateľnosti alebo rozhodnutia o dočasnom opatrení mala zahŕňať dostatočne presné a určité vymedzenie petitu predovšetkým z hľadiska náležitého označenia rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu orgánu verejnej moci, ktorého sa má rozhodnutie ústavného súdu týkať, ako aj z hľadiska špecifikácie, či sa sťažovateľ domáha rozhodnutia ústavného súdu o odklade vykonateľnosti alebo rozhodnutia o dočasnom opatrení. V prípade dočasného opatrenia musí byť súčasťou petitu aj vymedzenie jeho obsahu, ktorého sa sťažovateľ domáha (*Macejková I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I.,*

Holländer, P., Svák, J. a kol. Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020, s. 977, marg. č. 2).

27. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu